

JAMIE BEGLEY

VIPEROVA
GESTA

BARONET

Viperova cesta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Jamie Begley

Viperova cesta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VIPEROVA GESTA

VIPEROVA GESTA

Poslední jezdcí 2

JAMIE BEGLEY

 BARONET

PROLOG

Touchdown, a Bulldogs vedou šest nula!“ Na konci prvního poločasu se z publika ozval jásot. Winter a Emily se nachystaly na nával zákazníků, kteří využijí přestávku po poločasu k tomu, aby si koupili občerstvení.

„A je to tady,“ konstatovala Emily, když začali přicházet první fanoušci.

„Třeba budeme mít štěstí a dnes večer budou rekordní tržby,“ řekla Winter a doufala, že se její předpověď vyplní. Peníze vydělané u stánku půjdou na nákup nové tabule. Jako od ředitelky střední školy se od ní očekávalo, že se bude účastnit zápasů domácího týmu, i když obvykle jen jako divák. Dnes večer se přihlásila jako dobrovolnice ke stánku, aby jiný dobrovolník z řad rodičů mohl sledovat, jak hraje jeho syn. Emily, její sekretářka, se přihlásila také, i když její důvody nebyly tak altruistické. Emily totiž byla blázen do fotbalového trenéra.

Usilovně pracovaly, dokud se znovu nezačalo hrát,

a pak už se zákazníci u stánku opět vyskytovali jen sporadicky.

„Co děláš po zápase?“

„Půjdu domů a hodím si nohy na stůl,“ odpověděla Winter. „A ty?“

„Mám v plánu požádat pana TNT, aby mě odvezl domů, a pak ho pozvat dovnitř, aby mi ukázal svůj herní plán.“

Winter po Emilyině odpovědi vytřeštila oči. TNT byla přezdívka fotbalového trenéra, která se rychle ujala. Když ji Winter slyšela poprvé, zasmála se tomu, ale když jí pak nového trenéra představili, musela s hodnocením ostatních souhlasit. Vypadal dost dobře na to, aby odboural každou ženu.

„Kéž se ti tvé představy vyplní,“ zavtipkovala Winter.

„Ty se dnes večer nesejdeš s Lokerem? Je pořád mimo město?“ zeptala se Emily, když nabírala pro jednoho ze studentů popcorn do sáčku.

„Vlastně tu někde je a sleduje zápas.“ Winter skousla spodní ret. Přála by si mít tolik odvahy a přistupovat k mužům jako její sekretářka. S Lokerem Jamesem se s přestávkami vídala poslední dva roky. Naneštěstí pro ni se nezdálo, že by zamýšlel vyplnit některou z jejích fantazií.

Seznámili se na schůzi školního výboru a navázali nezávazné přátelství. Když byl ve městě a potřeboval společnost, vždycky jí zavolal. Winter ho nikdy neodmítla a pokaždé doufala, že jejich přátelství přeroste v něco víc. Nikdy se to ale nestalo; sotva se ji pokusil políbit.

„Vsadím se, že to pro něj musí být těžké, když musí neustále pendlovat mezi Kentucky a Washingtonem.“

Winter pokývala hlavou: „Řekla jsem mu, že by potřeboval dovolenou, že vypadá unaveně, ale on mi odpověděl, že na to teď není vhodná doba. Ve Washingtonu má práci, a když pak letí zpátky do Kentucky, vždycky musí řešit nějaké potíže se svým otcem Tonem.“

„Slyšela jsem o tom, že naboural auto Beth Cornetové, když byl opilý,“ řekla Emily a nabrala si hrst popcornu.

„Loker říkal, že opilý nebyl a auto ve skutečnosti řídila její sestra Lily,“ opravila ji Winter. Byla zvyklá na to, že místní drby jsou spíš smyšlenky než fakta, ale Ton byl Lokerův otec. Nechtěla, aby si někdo myslel, že řídil pod vlivem, když to nebyla pravda.

„No a když je ve městě, proč se s ním dnes večer nesejdeš?“

Protože jsem se snažila dát nám trochu prostoru, pomyslela si Winter. Volal jí a nabízel odvoz na zápas, což s díky odmítla, ale teď svého rozhodnutí litovala.

„Už mě nebaví tlouct hlavou na zamčené dveře. Vidí ve mně jenom kamarádku.“ Winter dokonce zvažovala možnost, jestli není gay. Treepoint bylo malé město se staromódní morálkou. Byl členem několika školních výborů a uvažoval i o tom, že by se ucházel o místo ve školní radě, které se brzy uvolní. Kdyby někdo zjistil, že je gay, ocitl by se v nemilosti.

„Možná jsi jenom nepoužila tu správnou návnadu.“

„Ono toho není moc, na co by se dal nalákat,“ povzdychla si nešťastně Winter. Nedělala si o svém vzhledu žádné iluze. Byla průměrně vysoká, průměrně hezká, s hnědými vlasy a očima, a tělem tak hubeným, že se jí kamarádky bezelstně ptaly, jestli netrpí anorexií. I když se nacpala sacharidy, vážila sotva pětáctýřicet kilo.

„Neshazuj se, jsi vážně atraktivní,“ opáčila Emily.

„Na ředitelku střední školy ve středním věku,“ dokončila za ni Winter. Emily se chystala jí to vymlouvat, a tak se Winter rozhodla změnit téma. „Když už jsme tu pár minut neměly žádného zákazníka, nevadilo by ti, kdybych si udělala přestávku?“

„Vůbec ne. Začnu poklízet, abychom byly připravené zavřít, až zápas skončí.“

„Dobře, nepotrvá to dlouho.“

Emily přikývla a hned začala čistit gril.

Objednala si nachos, vzala láhev vody a odešla od stánku s občerstvením. Našla si malý stolek s výhledem na hřiště, posadila se a začala uzobávat nachos. Spíš než na hru se ale dívala na přítomné a všimla si Lokera, jak mluví s Benem Stilesem, členem školské rady. Zajímalo ji, o čem se asi baví, že se tváří tak vážně. Winter viděla, jak Ben něco říká, a pak odešel na toaletu o pár metrů dál a nechal tam Lokera stát samotného.

Vstala od stolku, odnesla prázdné obaly do koše a zastavila se, když kolem Lokera prošli Poslední jezdcí. Motorkářský klub se do města přistěhoval před třemi lety. Od té doby je často vidět, jak se po městě projíždějí na motorkách. Jednou za čas se účastnili i nějaké sportovní akce. Pokud jí bylo známo, nezpůsobili zatím žádné problémy kromě toho, že provokovali každou ženu, co se jim připletla do cesty.

Pohled, který Loker věnoval jedné z žen ve skupině, přiměl Winter, aby se zarazila. Jeho obvykle chladný výraz se změnil v divoký a lehký úsměv na rtech nemohl nechat nikoho na pochybách, co si myslí. Ta žena byla vším, čím Winter nebyla. Měla krátké blond vlasy a na sobě upnuté džíny a motorkářské boty s ma-

sivní podrážkou. Když k tomu připočteme bílé tričko s hlubokým výstřihem odhalujícím bujný dekolt byly veškeré pochybnosti o jeho sexuální orientaci ty tam. Žena se na Lokera vyzývavě usmála, ale dál se držela u svých kamarádů. Loker ji přesto dál pozoroval, dokud se nevrátil Ben; pak se jeho výraz znovu změnil v bezvýraznou masku.

Winter se vrátila zpátky ke stánku s občerstvením a šířila ji žárlivost. Na ni se Loker nikdy nedíval tak, jako se díval na tu svůdnou blondýnku. Pomohla Emily dokončit úklid, a když odcházela, zasmála se jejímu odhodlanému výrazu. Potom Winter zhasla světla, zamkla dveře a vydala se směrem k autu, když vtom si všimla, že jí v cestě stojí Loker.

„Náročný večer?“

„Ano,“ přisvědčila Winter nervózně a rychlými kroky zamířila k parkovišti. Loker, klidný jako vždy, ji následoval.

„Nechtěla bys něco sníst, než půjdeš domů?“

„Ne, díky, nemám hlad,“ odpověděla.

„Zítra musím odjet z města, ale vrátím se za čtrnáct dnů. Tvůj bratranec Vincent pořádá patnáctého narozeninový večírek, že?“

„Ano.“

Loker se na ni po její strohé odpovědi významně zadíval.

„Potřebuješ doprovod?“ Její bratranec byl prezidentem místní banky a členem místní školní rady. Loker po ní neustále chtěl, aby chodila na akce, na které ji Vincent zval, ale ona ho nemohla vystát. Často se jich účastnila jen kvůli Lokеровu naléhání.

„Neplánuju tam jít.“

„Proč ne?“

„Protože nechci, Lokere. A teď mě, prosím, omluv,

jsem unavená a chci jít domů.“ Loker ji vzal za ruku a zabránil jí, aby nastoupila do auta.

„Ty se na mě kvůli něčemu zlobíš?“ zeptal se důrazně.

„Proč bych se měla zlobit?“ zarazila se Winter.

„Nevím. Proto se ptám.“

Winter si sama pro sebe povzdechla. Cítila se bezradně. Poslední dva roky si myslela, že se posunou k intimnějšímu vztahu, ale poté, co viděla jeho reakci na blondýnku, si konečně připustila, že se nic nezmění.

Přes rameno viděla, jak Emily nastupuje do trenérova auta; držel jí otevřené dveře a ona s ním bezostyšně flirtovala. Možná právě v tomhle udělala chybu.

„Mohla bych pro nás doma připravit večeři,“ řekla, lehce se usmála a jeho otázku ignorovala.

Loker přivřel oči a pustil její ruku.

„Nechci, aby sis kvůli mně přidělávala práci. Myslel jsem, že bychom jen zašli na rychlou večeři. Letí mi to zítra v šest ráno, takže potřebuju jít brzy spát.“

„Mohl bys dneska přespat u mě a jet ráno odtud,“ navrhla Winter a bez ostychu jej požádala, aby s ní strávil noc. Upřela na něj oči a cítila, jak jí rozpaky rudnou tváře.

Loker si chvíli prohlížel její zrzávou tvář, než odpověděl. „To je lákavá nabídka, ale nemám ještě sbalené. Zavolám ti, až se vrátím do města. Mohli bychom jít na Vincentův večírek a pak spolu strávit noc.“

„To by bylo fajn.“ Okamžitě změnila názor na svou účast na večírku.

Podíval se na hodinky. „Měl bych jít, už je pozdě.“

Naklonil se k ní a rty se dotkl její tváře. Potom jí řekl, že zavolá, a nechal ji tam stát a sledovat svůj náhlý odchod.

Winter nepochybovala o tom, že kdyby ho pozvala ta blondýnka, neváhal by. Její pozvání odmítl bez zaváhání; zdálo se, že ho mnohem víc zajímá Vincentův večírek. Byla ředitelkou střední školy už dost dlouho na to, aby poznala, když s ní někdo manipuluje. Smutné bylo, že mu dovolila, aby mu to prošlo.

Winter se zamračila. Nebyla bohatá, a i když byl Vincent její příbuzný, neměla žádný vliv na jeho obchodní rozhodnutí. Tiše si povzdechla a nastoupila do auta. Loker by se měl vrátit za dva týdny. Je načase, aby si promluvili o svém vztahu.

V *Růžové papuči je dneska dost rušno*, pomyslela si Winter, když se rozhlížela po nabitém baru. „Dáš si něco k pití, Winter?“ zeptala se zdvořile Shelly.

„Dám si ledový čaj, děkuju.“ Zatímco Shelly Scottová a Lexi Clarková hovořily, rozhlédla se po místnosti. Předsedkyně a místopředsedkyně rodičovského sdružení ji požádaly, aby je doprovodila vyzvednout velký dar na novou tabuli, kterou nechal vyrobit majitel Růžové papuče. Obyčejně to dělal sportovní ředitel, ale jeho žena začala ten den ráno rodit a Winter byla požádána, aby jménem studentů vyjádřila svůj dík. Svoji práci měla ráda, ale politikaření s ní spojené ji už unavovalo.

Její pozornost přitáhl hlasitý ženský smích o pár stolů dál. Winter překvapilo, když v hlučné skupince poznala známou tvář. Beth Cornettová pomáhala pečovat o její matku v posledním stadiu rakoviny. Každou neděli také navštěvovaly stejný kostel. Málem se zadusila čajem, když slyšela, jak Beth oslovuje ostat-

ní ženy jmény Sex Piston, Crazy Bitch a KillyaMa. Údivem vytřeštila oči, když jí došlo, že skupinka žen, s nimiž Beth seděla u stolu, musí patřit k motorkářskému klubu. Což se potvrdilo v okamžiku, kdy do klubu vstoupily jejich mužské protějšky a nezdály se být nadšené z toho, že tam vidí své ženy.

Winter se snažila myslet na své slušné vychování, ale nedovedla potlačit zvědavost a nesledovat, jak se bude spor vyvíjet, protože měla prakticky místo v první řadě. Když se dveře baru znovu otevřely, začala se o Beth bát. Tenhle motorkářský klub Winter poznala podle bund, co měli na sobě. Poslední jezdci ovládli situaci hned, jak vstoupili, a zamířili přímo k Betině stolu.

„Beth.“

„Razere?“

„Jdeme.“

„Nikam s tebou ani s tvýma chlapama nepůjde. Hezky se vrátíte ke svým strojům a necháte nás se bavit,“ odpověděla za Beth dívka s rozcuchanými vlasy a vytřeštěnými očima.

„Beth, jdeme. Nebudu to znovu opakovat.“

Beth rozzlobeně zúžila oči. „Nemáš právo mi do toho mluvit. Crazy Bitch má pravdu. Nechte nás na pokoji. Staraly jsme se o svoje věci, než se do toho začali všichni vměšovat.“

„Spíš jste se staraly o to, co mají v kalhotách ti sráči, co jste s nima tancovaly, když jsme sem přijeli,“ zahalekal jeden z motorkářů.

„Je mi u prdele, co si myslíš, Aci. Přišly jsme sem oslavit pondělní otevření mého podniku. Toho, ve kterém jsi mi ty ani nikdo z vás kreténů nechtěli pomoci ani vymalovat a neudělali jste pro něj ani hovno. Nechci, abyste tu dneska byli, nezasloužíte si být součástí naší party.“

„No, hlavně že ten kretén, co jsi mu strkala jazyk do krku, toho pro tebe udělal tolik.“

„Jo, no, později večer toho pro mě chtěl udělat dost,“ vysmívala se mu Sex Piston.

„Byl to on, nebo někdo z nich?“ Trhl hlavou směrem ke členům druhého klubu. „Měla jsi v plánu pokračovat ve večírku v jejich klubovně?“ zahřímal ten, kterému říkali Ace, hrozivým hlasem.

„Děláš si srandu? Chtěly jsme si zašukat, ne zradit klub. Kdybychom to chtěly udělat, vybraly bychom si někoho, kdo by nám za porušení pravidel stál.“

„To nás jako právě urazila?“ zeptal se jeden z Posledních jezdců. Winter nemohla uvěřit, jak je ten plešatý chlap obrovský. Rozhodně to byl ten největší motorkář v podniku.

„Jo, urazila, blbečku,“ vysmívala se mu Sex Piston.

Winter viděla, jak se čtyři ženy z Posledních jezdců protlačily před muže. Jednu z nich, tu nejhezčí, už předtím viděla v kostele. Pastor Dean ji shromáždění dokonce představil jako Evie.

„Co tu kurva děláte?“ zeptal se rozzlobený hlas. Winter se podívala na motorkáře, který právě promluvil, a nemohla uvěřit svým očím.

„Loker James?“ slyšela Winter v šokované mysli Betin tázavý hlas. Nedokázala potlačit vzdech, který jí unikl ze rtů a upoutal jeho pozornost.

Jejich pohledy se na okamžik setkaly. Prohlížela si jeho těsné kožené kalhoty, boty a černé tričko s koženou vestou. Ta měla na zádech nášivky Posledních jezdců, což svědčilo o jeho členství. Masivní tetování přes celou jednu paži bylo pro Winter další šok; vůbec nevěděla, že nějaké tetování má, natož takhle veliké. Nikdy ho neviděla v ničem jiném než v drahém obleku, s dokonale upravenými vlasy. Teď byly jeho tma-

vé vlasy delší, než by si kdy pomyslela, že by je mohl nosit, takže vypadal stejně nebezpečně jako všichni ostatní, co stáli vedle něj. Loker vystupoval vždy sofistikovaně a působil zádušným dojmem. Ale v motorkářské výstroji nebylo po nějaké zádušnosti ani památky. Na tomhle muži nebylo nic sofistikovaného. Tenhle Loker James byl někdo, komu je lépe jít z cesty, což také všichni v klubu udělali.

„Je to Viper,“ řekla Evie.

„Do toho mi ovšem nic není, že?“ Winter viděla, jak se Beth třese ruka, když zvedá sklenici.

„Kdyby se Beth dostala do potíží, byly bychom tu, abychom jí pomohly,“ odpověděla Evie na Viperovu rozzlobenou otázku.

„Kdo kurva jsi?“ zeptala se KillyaMa.

„Evie,“ opáčila nejtemnějším tónem hlasu.

„Ty jsi ta mrcha, co se na Beth vykašlala! Sakra, holka, ty máš teda koule, když se tu objevíš potom, co jsi jí ošukala kluka a pak ses dívala, jak šuká ostatní čubky!“

Winter si povšimla, že motorkáři z druhého klubu začali na Poslední jezdce pohlížet s jistým respektem.

„Jak jsi to dokázal, chlape? Moje buchta by mi uřízla ptáka ve spánku, kdybych se dotkl nějaký jiný cou-ry,“ zeptal se Razera Ace.

„Museli jsme to udělat, abychom ji ochránili. Jeden náš člen byl totální zmrda a jediný způsob, jak ji ochránit, bylo postavit mezi nás zeď,“ odpověděl Razer.

„Jo, takže tu ruku, co si hrála s kozičkou týhle roš-tenky, si jenom vymyslela? Jestli to některý z těch sráčů udělá jedné z mých holek, tak mu tu hnázu uříznu,“ pronesla varovně KillyaMa a opřela se znovu o židli. Winter neušlo, že obdivné výrazy z tváří druhého motorkářského klubu rázem zmizely.

„Ne, nevymyslela...“

„Jdeme, Winter.“ Shelly a Lexi si braly kabelky. Winter si ji vzala také, ale když uslyšela jméno svého bratrance, obrátila pozornost opět k motorkářům.

„Po zatčení Bedforda už může být v klidu, jinak by proti nám nikdy na rovinu nevystoupil. Nemohli jsme brát slovo někoho, kdo není člen, jako důkaz, když jsme sami žádný důkaz neměli,“ vysvětlovala Evie.

Winter se dozvěděla, že byl její bratranec Vincent zatčen kvůli spiknutí s cílem zavraždit investora, který před čtyřmi lety zmizel. Vrah, kterého si Vincent najal, musel být členem Posledních jezdců.

„Takže jste Beth prostě zradili. Ona do klubu nepatří, takže vám na ní nezáleželo,“ vmetla KillyaMa Evie do tváře po jejím vysvětlení.

„Záleží nám na ní,“ promluvil tentokrát Razer.

„Zjevně ne dost,“ opáčila Crazy Bitch. „Ale mám jednu otázku, na kterou potřebuju znát odpověď.“ Otočila se k Beth a zeptala se: „Ten s těma kerkama, ublížil ti někdy nějak? Protože umírám touhou zjistit, kam až ty kerký sahají.“

Pro Winter nebylo těžké uhodnout, kterého z Posledních jezdců má na mysli, protože se všechny ženy zadívaly na silně potetovaného motorkáře stojícího vedle Razera. Oba muži měli tmavě hnědé vlasy, ale ten potetovaný byl nakrátko ostříhaný a byl štíhlejší než ostatní. Proto také působil méně nebezpečně než oni. Ta žena musela být naprostý blázen, když ji přitahoval. I z místa, kde seděla, Winter viděla, že to bude nemilosrdný protivník.

„Ne, je nejlepší z celé party. Nikdy jsem ho neviděla, že by vztáhl ruku na nějakou holku. Nikdy jsem ho neviděla opilého, neúčastnil se večírků. Se Shadem nemám žádný problém.“

Winter si všimla, že všichni Poslední jezdcí, muži i ženy, údivem otevřeli ústa. Jedna z žen se začala smát a ostatní členky klubu se k ní přidaly.

„To myslíš vážně? On je ten nej...“ Ale slova té ženy byla rázně přerušena.

„Drž hubu,“ štěkl Shade a Winter z jeho hlasu přeběhl mráz po zádech.

„Sakra, to jsi to musel zkazit tím, že jsi jí řekl, aby držela hubu? Nenech ho, aby s tebou takhle mluvil, čubko. Každopádně, jestli šukáš tak dobře, jak vypadáš, našla bych si způsob, jak ti zavřít hubu.“ O tom, že by toho byla Crazy Bitch schopná, Winter neměla nejmenších pochyb.

„Ani se ho nedotkneš, ty šlapko. Nasedni na moji motorku, odjíždíme,“ vykřikl motorkář stojící za Acem.

„Nikam s tebou nejedu, Jokere. Až tady skončíme, jedeme k Beth domů. Sex Piston ji ostříhá.“

„Ne, to ne,“ ozvali se současně Razer i Beth. „Chtěla jsem si domluvit termín na příští týden, pamatujete?“ Razerovy obavy Winter chápala. Žena, která chtěla Beth ostříhat, měla natupírované vlasy tak, že se jí tyčily do výšky několika centimetrů.

„Ušetřím ti cestu,“ opáčila Sex Piston a praštila svým drinkem o stůl tak prudce, že to málo, co zbylo uvnitř, se rozprsklo po stěnách sklenky.

„Pojede domů se mnou. Jejích vlasů se nedotkneš,“ varoval ji Razer.

„Nepůjdu s tebou domů,“ namítla Beth. Winter to udivilo, protože tuhle ženu nikdy neslyšela mluvit tak rázným hlasem.

„Ale ano, půjdeš,“ procedil Razer skrz zuby.

„Ne, nepůjdu.“

„Beth s tebou nikam nejde.“ Crazy Bitch přehodila

ruku přes opěradlo Betiny židle a ostatní motorkářky přisunuly svoje židle blíž k ní.

„Ustup,“ houkla na ni Evie.

„Poslouchejte tu štětku,“ popichovala Crazy Bitch muže.

„Mluvila jsem s tebou,“ upozornila ji Evie a přistoupila blíž k ženě, která Beth téměř seděla na klíně.

„Evie,“ pokusila se ji odtáhnout žena, která se prve smála Betinu popisu Shadea.

„Kdo jsi?“ zeptala se Sex Piston.

„Natascha.“

„Co je to za jméno?“

„Ještě jsem nedostala žádnou přezdívku.“

„Ty jsi ta nová holka, co ji před pár týdny ošukal Viper, a nechala jsi Beth, aby si myslela, že to byl Razer?“ Winter by si ani nepomyslela, že by jí ta slova mohla tak ublížit. Cítila se ponížena, že vůbec kdy uvěřila, že by o ni Loker mohl mít zájem. Když se dívala na tu nádhernou členku klubu, pochopila, proč mu nedělá problém udržet si od ní odstup.

„Viper nechtěl, aby někdo věděl, že je ve městě.“ Winter zaťala ruce v pěst. Byla jednou z těch, kdo neměli vědět, že je ve městě.

„Takže bylo jednodušší vrazit Beth nůž do zad. Mohla bych to pojmenovat ještě jinak, ale nejdřív chci vědět něco, co mě zajímá už od chvíle, co vešel do dveří. Šuká tak dobře, jak vypadá?“ ukázala na Vipera.

Natascha se zasmála. „Líp.“

Celou tu dobu, co si myslela, že je ve Washingtonu, byl tady ve městě a souložil se ženou, která stála přímo před ní. Winter propadla panice v obavách, že se tu přede všemi zhrouť. Na Lokera ani nepohlédla, byla si vědoma toho, že z ní nespouští oči.

„A do prdele.“

„Je úplně fuk, jak šuká, protože se to žádná z vás, vy děvky, nedozví. Sakra, on si vydržuje vlastní klub s kundičkama, k těm mým se ani nepřiblíží!“ Aceovi naskočily na tváři temně rudé skvrny.

Winter zatrnulo, když si uvědomila, že Loker zjevně spal s více než jednou z žen, které patřily do jejich klubu.

Ženy jen seděly u stolu a muže ignorovaly, zatímco Poslední jezdcí se soucitně dívali na druhý motorkářský klub. Winter bylo jasné, že to musí zatraceně zraňovat jejich hrdost.

„Tak a dost.“ Ace vykročil vpřed, aby popadl Sex Piston, která po něm hodila skleničku. Když se jí vyhýbal, nechtěně strčil do Knoxe, který mu to oplatil.

„Pojďme pryč,“ řekla Shelly a pošťouchla Winter směrem ke dveřím. Obě skupiny motorkářů se začaly rvát a ženy se k nim se stejnou vervou přidaly.

„Která z těch štětek je Bliss? S tou si to dneska taky vyřídím,“ slyšela Winter křičet jednu z žen.

Shelly a Lexi se chytily za ruce a snažily se vyhybat stále divočejší rvačce, když vtom je tvrdý náraz málem poslal k zemi. Shelly vykřikla, když je ve vzpřímené poloze držel z jedné strany Loker a z druhé ten potetovaný chlap.

„Vypadněte odsud,“ nařídil jim Loker.

Winter vytrhla ruku z jeho sevření. „Snažíme se o to.“ Shelly a Lexi se protáhly dveřmi jako první a Loker se přitom pokoušel krýt před úderu pěstí, mířící jeho směrem. Zachrčel, když ho někdo zákeřně praštil zezadu. Další z motorkářů třásknul protivníka přes obličej tácem, na kterém číšníci roznášeli pití.

Lokerovi se podařilo dostat je ven dřív, než ho napadli peroucí se motorkáři. Winter s popelavě šedou tváří si pokoušela vzpomenout, kde zaparkovala auto.

Roztřesenou rukou sáhla do kabelky a našla klíče, ale Shelly a Lexi, k smrti vyděšené, už u něj stály a pokoušely se dostat dovnitř. Dveře byly ovšem stále zamčené, takže se parkovištěm rozezněl pronikavý alarm.

Winter ho rychle vypnula dálkovým ovládáním a odemkla auto. Ženy do něj nastoupily a zamkly se v něm. V tu chvíli byla už Winter dost podrážděná a bála se, že ztratí i ten poslední zbytek sebekontroly, co jí ještě zbýval. Zhluboka se nadechla, znovu odemkla, otevřela dveře u řidiče a nastoupila dřív, než mohly znovu zamknout.

Winter třesoucími se prsty zasunula klíček do zapalování a vtom si všechny tři všimly Razera, jak vychází z Růžové papuce a přes rameno má přehozenou bránicí se Beth.

„Padáme odtud!“ vykřikla Shelly.

Otočila klíčkem v zapalování, ale pak si uvědomila, že jsou na parkovišti uvězněny desítkami motocyklů.

Nemohly dělat nic jiného než čekat a sledovat, jak se policii konečně podařilo rvačku ukončit a zatknout všechny muže i ženy z klubu Posledních jezdců. Betty kamarádky vyšly ven a posmívaly se jim, když je policisté nakládali do přistavených aut. Lokera vyvedli ven s rukama spoutanýma za zády a posadili ho na zadní sedadlo šerifova vozu. Winter doufala, že ho zavrou do vězení a zahodí klíč, ale nedělala si velké naděje, že by její modlitby byly vyslyšeny.

Winter zaslechla klepání na dveře, zrovna když vycházela ze sprchy. Rychle si natáhla růžové tepláky a tričko a spěchala otevřít. Na prahu našla stát Lokera. Po zjištění, že pro něj nebyla ničím víc

než pěšákem ve hře, aby se dostal blíž k Vincentovi, už o něj neměla zájem. Nebyla doma ještě ani deset minut, než se rozjela maloměstská drbárna. Stačily tři telefonní hovory, aby o hlavě Posledních jezdců věděla všechno.

Snažila se ignorovat jeho svalnatou postavu v džínách a černé košili. Obleky, co nosíval, zakrývaly jeho vypracovanou figuru. Winter se styděla za to, že kdy uvěřila, že by o ni mohl muž jako on stát. Za ty dva roky, co se znali, k ní nikdy nepřišel oblečený tak ležérně. Pomyslela si, že teď, když už zná jeho pravou identitu celé město, nemá potřebu cokoli předstírat.

„Co tu chceš, Lokere?“ Tón jejího hlasu nebyl dvakrát přívětivý.

„Rád bych ti to vysvětlil.“

Winter pevně držela dveře. „Myslím, že to není nutné.“

Loker natáhl ruku a zatlačil na dveře, čímž ji snadno odstrčil.

„Musíme si promluvit.“ Winter byla dost chytrá na to, aby pochopila, že neexistuje způsob, jak se vyhnout ponižujícímu konci celé té frašky, kterou byl jejich vztah. S povzdechem zavřela dveře. Tentokrát byla řada na ní, aby si nasadila na tvář bezvýraznou masku.

„Právě jsem si chtěla dát šálek kávy, dáš si taky?“

„Ne, díky.“ Následoval ji chodbou do světlé kuchyně. Prosluněná místnost působila teplým, přívětivým dojmem. Winter ráda vařila a trávila tu čas. Dokonce měla u stolu i polstrované židle, protože raději vyřizovala papírování tady než ve své kanceláři.

„Posaď se,“ vybídla ho, aniž by se otočila a podívala se, jestli její výzvu přijal. Vzala ze skříňky šálek a nalila si kávu. Pro jistotu ji neosladila, i když měla

kávu raději sladkou. Cukr v ní probouzel hyperaktivitu. A cítila se na hraně už tak, další stimulant nepotřebovala.

Déle to odkládat už nemohla, a tak se obrátila k Lokerovi. Seděl u stolu a s bolestivým šklebem na tváři se posouval na židli.

„Vidím, že na tom dneska nejsi úplně nejlíp. Všimla jsem si, že se soustředili hlavně na tebe a na toho potetovaného chlapa,“ pravila odtažitě.

„Bylo to tak.“

„Myslím, že se jim moc nezamlouvalo, že s vámi chtěly šukat jejich holky.“

Loker ztuhl, když použila ten explicitní výraz. Od doby, kdy se seznámili, před ním Winter nikdy neřekla ani „sakra“.

„Winter...“ začal, ale okamžitě jej přerušila.

„Jasně, podle toho, co jsem slyšela, by musely čekat ve frontě. A v hodně dlouhé.“

„Posaď se, vysvětlím ti to.“ Ještě docela nedávno by přesně to udělala – udělala by, co jí řekl – ale tyhle dny už byly pryč.

„Nepotřebuju žádné vysvětlení. Nejsem tak hloupá, ani tak slepá, jak jsem zřejmě byla předtím. Nemám problém porozumět vyřčenému a dokážu si sama spočítat, jak to celé bylo. Byla jsem pro tebe způsob, jak se dostat blíž k Vincentovi, že?“

„Ano. A Ben Stiles taky. Nevěděl jsem, který z nich je zodpovědný za smrt mého bratra.“

„Gratuluju, tu záhadu jsi vyřešil.“ Winter se neubráníla tomu, aby dodala: „Tvého bratra je mi líto.“

„Díky.“

„A teď odejdi, Lokere, nebo snad dáváš přednost Viperovi?“

„To je na tobě,“ odpověděl a snažil se zůstat trpělivý.

„Dobře, Vipere, vypadni.“

„Neodejdu, dokud ti to nevysvětlím. Chci, abychom zůstali přátelé, a ať už mi to věříš, nebo ne, záleží mi na tobě.“

„Přátelé?“

„Ano.“ Bolelo by ji míň, kdyby jí vrazil nůž do břicha. Bylo načase vyrovnat skóre.

„Obávám se, že by to nefungovalo. Nechci a ani nepotřebuju mít za přítele podvodníka.“

„Myslíš, že když jsem v motorkářském klubu, jsem automaticky zločinec?“

„Ukradl jsi mi něco, co už nikdy nedostanu zpátky. Upřímně řečeno, hned dvě věci: můj čas a moji důvěru.“

„Dával jsem si velký pozor, abych vztah mezi námi udržoval platonický. Nikdy jsem nenaznačoval, že by mezi námi bylo něco víc.“

„Ale věděl jsi, že já to cítím jinak.“

Jeho mlčení bylo dostatečně výmluvné.

Winter odložila na pult šálek s kávou, i když měla chuť ho po něm hodit. Viperovy tmavé oči ji sledovaly. Navlékla si tričko, aniž by se předtím pořádně osušila a vzala si podprsenku, takže se jí tenká látka vlhce lepila na prsa. Vlasy jí schly ve změti neuspořádaných kudrlin; obvykle si je fěnovala a pečlivě upravovala, protože si byla dobře vědoma toho, že při své práci musí dodržovat jistou image. Vždycky myslela na to, že musí působit autoritativním a profesionálním dojmem, jinak by její postavení nerespektovali ani studenti, ani jejich rodiče. Svou ostražitost ztrácela jen v soukromí domova.

„Páni, ty jsi ale fakt kus pitomce. Myslela jsem si, že máme vztah; věděl jsi, že si to myslím. Trpělivě jsem na tebe čekala jako blbec, když jsi nebyl ve měs-

tě, a ty jsi mezitím šukal svůj osobní harém ne v jednom motorkářském klubu, ale hned ve dvou.“

„Není to žádný můj osobní harém. Ženy z Posledních jezdců nikomu nepatří,“ povzdechl si Viper. Nechtěl, aby se hovor stočil tímhle směrem, ale teď viděl, že to byly marné naděje. „Členky nikomu nepatří; ani mužům, ani ženám.“

Winter zůstala stát s otevřenými ústy a její mysl nebyla schopná zpracovat rozsah jeho zrady.

„Takže je to něco jako sexuální klub? Dělíte se o ženy?“

„Především je to motorkářský klub. Sdílíme různé zájmy a sex je jedním z nich. Ale abych odpovídal na tvou otázku nejlépe, jak dovedu, máme v rámci klubu sex, s kým chceme. Dbáme při tom na bezpečnost a dodržujeme velmi přísná pravidla.“

Cítila, jak se jí v hrdle líhne odpověď, a nedovedla zabránit tomu, aby ji nevyslovila. „Zatracené dva roky.“

„Winter, musel jsem se dozvědět pravdu o svém bratrovi.“

„Mohl jsi ke mně být upřímný. Víš, že bych ti pomohla a nikdy o tom nikomu nic neřekla. Věděl jsi to!“

„Nemohl jsem nic riskovat.“

„Protože bylo snazší mě zranit. Seznámil ses s mojí matkou; dovolil jsi, abych tě s ní seznámila, i když jsi věděl, že doufám, že bychom někdy mohli být něco víc než jen přátelé. Mohl jsi mi dát jasně najevo, že o mě nemáš zájem. Místo toho sis se mnou zahrával, využíval jsi mou touhu být s tebou, aby ses dostal do kontaktu s muži, které jsi podezíral, že zabili tvého bratra. Každému chlapovi by došlo, že to, že jsem tě představila své matce, něco znamenalo. A ona v té lži zemřela.“

Já... tě... nenávidím. Jsi podvodník a lhář. Kdykoli během posledních dvou let ses mohl ujistit, že vím, že naše přátelství nikdy v nic jiného nepřeroste, ale neudělal jsi to. Místo toho jsem měla pocit, že jsem to já, kdo dělá něco špatně!“ Winter zuřivě zamrkala, aby zahнала slzy. „Dovedeš si vůbec představit, jak mi bylo trapné požádat tě, abys u mě přespal? Nabízela jsem se ti na stříbrném podnose a ty jsi upaloval pryč jako zajíc. Přitom jsi ošukal každou, s kterou ses potkal hned ve dvou státech, ovšem kromě mě.“ Winter se zhluboka nadechla a snažila se ze všech sil ovládnout svůj narůstající vztek.

Viper vstal a udělal krok směrem k ní, ale natáhla ruku, aby ho zastavila. „Jestli se ke mně přiblížíš, vražím ti pěst do žeber – a podle toho, jak vypadáš, bych řekla, že tě docela dost bolí.“ Zastavil se. „Myslím, že je nejvyšší čas, abys odešel.“ Mlčky tam stál a uvědomoval si, jak hluboce ji ranil, neschopen jakékoli výmluvy. Udělal přesně to, z čeho jej obvinila.

„Půjdu. Chtěl jsem ti to vysvětlit, ale teď vidím, že jsem tomu měl dát čas. Doufám, že mi jednou budeš schopná odpustit. Mrzí mě to.“ Winter ho doprovodila ke dveřím v zoufalé snaze udržet zbytky sebekontroly, dokud je za ním nezavře. Když vycházel ze dveří, položila mu otázku, která jí vrtala hlavou od včerejšeho večera.

„Která holka z vašeho klubu má krátké blondáte vlasy a je tak nějak průměrně vysoká?“

„Bliss?“

„To ji chtěla ta parta motorkářek?“

„Jo.“

„Myslela jsem si to.“ Winter o krok ustoupila a zabouchla mu dveře před nosem.

PRVNÍ KAPITOLA

Oplocený dvorek kostela byl až do posledního místečka zaplněn členy sboru a Posledními jezdci. Winter pečlivě naaranžovala bramborový salát, který připravila, a byla vděčná za to, že ve chvíli, kdy ho umísťuje mezi pestrou nabídku, kolem piknikového stolu nikdo nestojí.

Rozhlédla se po dvorku a všimla si, jak její kamarádka a sekretářka maluje dětem na tváře vlajky.

„Ahoj, Emily.“ Neposlušný pramen vlasů jí spadl přes čelo do očí. Rukou, potřísněnou barvami, ho nedokázala odsunout, a tak jí ho Winter nenuceně zastrčila za ucho, za což si vysloužila vděčný povzdech.

„Máš toho moc?“ usmála se Winter.

„Nějaká pomoc by se hodila,“ přiznala Emily.

Winter se vrhla do víru dění a organizovala pro děti aktivity v různých koutech dvora, aby si mohla Emily trochu odpočinout. Zrovna chystala hru s házením kroužků, když její pozornost upoutal mohutný jásot zaznívající od piknikového stolu.

Poslední jezdci se shromáždili kolem Beth a Raze-
ra. Důvod jáso tu byl zřejmý, protože ukazovala že-
nám ve skupince ruku, aby si prohlédly prsten na je-
jím prstu. Winter se znovu vrátila k rozdávání kroužků
do malých ruček, které na ně dychtivě čekaly, a tvářila
se náležitě netečně. Uvědomovala si, že na ni Viper
zírá, ale ignorovala ho a schválně se otočila zády, aby
skupinku neměla na očích.

Winter ho poslední čtyři měsíce neviděla, ale fámy
o něm se po městě šířily i tak. Jakkoli se sama drbům
vyhýbala, její přátelé – nebo si tak alespoň říkali – se
postarali o to, aby věděla, co Viper dělá. Jeho působ-
nost v klubu Posledních jezdců nebyla už žádným ta-
jemstvím a přátelé ji škodolibě informovali o tom,
kdy a kde ho viděli s některou z žen v klubu. Nakonec
jejich telefonáty přestala brát a na veřejnosti se jim
vyhýbala. Rychle se naučila své reakce před zlomysl-
nými drby nejen skrývat, ale i potlačovat, dokud v ní
budou vzbuzovat nějaké emoce.

Jediným důvodem, proč zůstala v Treepointu, bylo,
že milovala svou práci a těch pár skutečných přátel,
co jí zbylo. Doufala, že drby jednoho dne ustanou, ale
protože v Treepointu vyrostla, uvědomovala si, že to
potrvá ještě hodně dlouho.

Winter si hrála s rozjívenými předškoláky na sochy,
když se ke skupině s úsměvem připojila Lily. Také se
na krásnou dívku, prohánějící děti po dvoře, usmá-
la. Lily byla jednou z mála kamarádek, které jí zbyly.
Když Winter studovala pedagogiku, doučovala Lily
a pak ji několik let učila na střední škole, než ji pový-
šili na ředitelku.

Když její matka onemocněla rakovinou, byly jí obě
sestry oporou. Beth se o ni skvěle starala a umožnila
jí, aby mohla zemřít doma. Winter si nebyla jistá, jest-

li by bez jejich pomoci měla dost sil to zvládnout. Lily jí pomáhala i tím, že jí dopřávala čas na odpočinek; zůstávala u matčina lůžka, když už byla Winter příliš vyčerpaná. Oběma ženám byla velmi vděčná.

Dotek na paži ji zastavil nedaleko od místa, kde stála jedna z jejích studentek. Carmen se opírala o strom, vedle ní stál její přítel a zdálo se, že se hádají. Winter se chystala spor přerušit, ale Carmen zachytila její pohled a zavrtěla hlavou. Hned poté kolem ní prošla rodina, která odvedla její pozornost od hádajícího se páru.

„Ahoj, Jenny,“ pozdravila Winter rodiče devítiměsíčních dvojčat. Byla oblečená do stejných modrých džínových kombinéz a byla prostě rozkošná. Než stihla dokončit pozdrav, už k jednomu z nich natahovala ruce.

„Ahoj, Winter,“ zasmála se Jenny a vložila jí dítě do náruče.

Lily si už od hrdého otce přebírala druhé z dvojčat.

„Pamatuju si doby, kdy všichni ještě rádi viděli nás, a teď se všechno točí jen kolem kluků,“ pousmála se Jenny s výčitkou na obě zlodějky dětí.

„To už tak bývá, když máš dvě tak roztomilé děti,“ zalichotila jí Winter. „Co bys řekla na to, že bychom je s Lily pohlídaly, abyste se vy dva mohli v klidu najíst?“

„Ale víte, že to s nimi může být těžké?“ odpověděl Dan.

„Nezpochybňuj naše štěstí,“ zasmála se Jenny.

„Jdu do toho,“ souhlasila Lily.

„Dobře, pokud jste si jisté?“ zeptal se pro jistotu Dan ještě jednou, pak vzal svou ženu za ruku a odvedl ji ke stolu.

Winter a Lily se na sebe usmály s dvojčaty v rukou.

Ostatní děti si získaly rychle zpátky pozornost, a tak se za nimi obě rozběhly a dvojčata se jim pohupovala na boku. Jejich smích se sladce rozléhal po dvoře a upoutával na ženy pozornost.

Pak k Lily přistoupil její přítel a Winter ho sledovala, jak jí podává pití. Lily na něj pohlédla s vděčným úsměvem. Při pohledu na emoce, které se zračily v Charlesových očích, se Winter rozbušilo srdce. Vždycky tu dívku miloval a všichni ve městě to věděli. Winter měla spoustu zkušeností s mladými lidmi, kterými cloumají hormony, strávila mezi nimi řadu času a poznala, kdy mezi nimi funguje chemie. Ale u těchto dvou to tak nebylo. Něco tomu chybělo, a ať už to bylo cokoli, chybělo to na Lilyině straně. Z Charlesovy tváře i řeči těla byla jasně patrná vášeň, ale Lily se k němu chovala prostě jako ke kamarádovi. Chodili spolu už od střední školy; teď, když byla Lily na vysoké, je spolu už tak často nevidala. Winter zabořilo, když viděla, že někdo opakuje její vlastní chyby a stará se o někoho, kdo jeho city neopětuje. Měla pocit, že Charles jednoho dne dostane vlastní bolestivou lekci.

Lily podala Charlesovi šálek, a když si ho od ní vzal, objal ji rukou kolem ramen a přitáhl si ji blíž k sobě. Ti dva s dítětem mezi sebou vytvářeli falešný obrázek malé, šťastné rodiny. Winter si skoro dovedla představit, že budou jednou vypadat stejně jako teď s vlastní rodinou.

Najednou její pozornost upoutal náhlý pohyb na druhé straně dvora, kde postávali Poslední jezdcí. Potetovaný chlapík se dal do běhu. Se zuřivým výrazem ve tváři mířil směrem k Lily a Charlesovi, který se ještě nikdy v životě nedostal do žádné fyzické potyčky.

Razer se ho pokusil zadržet, a když dostal ránu do obličeje, Winter jen zalapala po dechu. Viper vyrazil vpřed a bota tetovaného chlapíka vylétla do vzduchu, aby ho nakopla do koulí. Winter se do něj v ten moment zamilovala. Nedokázala potlačit úsměv, když sledovala, jak se Viper bolestí svíjí na zemi. Dva další motorkáři se ho pokusili zastavit, ale v běhu do sebe narazili. Rozzuřili ho tím ještě víc. Winter se rozhlédla, a když nikde neviděla Beth, bylo jí jasné, že se musí do věci vložit.

„Charlesi, nechala jsem v autě pár pytlů oblečení pro garážový výprodej. Mohl bys je vzít a odnést do kanceláře pastora Deana?“

„Jasně, není problém. Hned jsem zpátky,“ řekl Charles Lily a vydal se k parkovišti.

Lily se vrátila ke hře s dětmi, ale Winter se nedokázala ubránit pohledu na Poslední jezdce. Čtyři muži, kteří drželi toho potetovaného, ho pustili a rychle se stáhli. Winter na sobě cítila tázavé pohledy skupiny, která se ptala, proč do toho zasahovala, a po pravdě řečeno, Winter to sama nevěděla. Obrátila se k nim zády a začala shromažďovat děti, aby si zahrály házené kroužků.

Hra byla zábavná a vzrušená radost dětí dala Winter zapomenout na to, že je nablízku Viper.

„Ti malí raráškové nás úplně vyčerpají,“ řekla Winter zadýchaně.

Lily se zasmála. „Vím o tom.“

Když utichl Lilyin smích, začaly se ozývat zvuky hádky, které přitáhly pozornost všech, co stáli poblíž, ke Carmen a jejímu příteli. Ten ji držel přitisknutou ke kmenu stromu, s rukou pod jejím krkem. Winter k nim vykročila, ale pak si uvědomila, že má na boku dítě. Dala znamení Emily, která její signál zachyti-

la a spěchala k ní. Winter nemohla uvěřit tomu, co se jí odehrávalo před očima. Přes celý dvůr letěl tvrdý plastový kroužek a zasáhl Jakea do zad. Překvapeně pustil Carmen, otočil se a stanul tváří v tvář Lily.

„Nedotýkej se jí,“ zasyčela dívka. Winter nemohla uvěřit, že to byla právě Lily, kdo se mladíkovi postavil. Stála tam s dítětem na boku a trvala na tom, aby nesahal na krkící se Carmen. Winter rychle předala dítě Emily a spěchala k Lily.

„Co je ti do toho?“ snažil se Jake dívku zastrašit.

„Je mi do toho hodně. Ubližoval jsi jí,“ odpověděla Lily.

„Možná by sis měl dát pauzu a trochu se uklidnit, Jakeu,“ prohlásila Winter autoritativním hlasem ředitelky.

„Vy dvě potvory byste odtud měly vypadnout.“

Winter se zarazila. Jake vloni odešel ze školy. Děla-la, co mohla, aby ho přesvědčila, aby neodcházela, ale už tehdy se choval vyloženě nepřátelsky a teď to bylo ještě horší. Byla dost chytrá na to, aby věděla, že jsou situace, jejichž řešení je třeba nechat na někom jiném, a tohle byla jedna z nich. Problém ovšem byl ten, jak z té nepříjemné situace dostat bezpečně ven Lily a Carmen.

„To samozřejmě můžeme. Zrovna jsme šly s Lily dětem pro pití a hodila by se nám pomoc. Nevadilo by ti to, Carmen?“

„Nikam nepůjde. Odjíždíme.“ Přitáhl si Carmen k sobě a odstrčil Winter z cesty. Zavravorala, ale pak ucítila, jak ji kolem pasu objala něčí ruka a pevně ji držela, dokud se jí znovu nepodařilo získat rovnováhu. Jake a ženy byli obklopeni Posledními jezdci.

Winter ztuhla. Ani se nemusela otáčet, aby viděla, kdo stojí za ní.

„To byla chyba,“ řekl Viper do jejích zad. Winter se od něj rychle vzdálila a postavila se stranou, co nejdál od skupiny.

„Tu holku pustíš a půjdeš se se mnou projít.“ Chladný hlas potetovaného chlapíka přitáhl pohledy všech, když se postavil přímo před Lily a bránil jí ve výhledu.

„Co se děje?“ Ke skupině spěchal pastor Dean s Beth po boku. Ta okamžitě zamířila k sestře a Dan s Jenny si naštěstí přišli pro dítě, které Lily držela. Kolem dvojice se vytvořil hlouček, který zabránil Jakeovi, aby odvedl vyděšenou Carmen.

Winter vykročila vpřed, vzala Carmen za ruku a od táhla ji od Jakea. Na okamžik se zdálo, že vybuchne, ale i přes to, jak byl rozrušený, si uvědomoval, že čelí přesile. Carmen se vděčně nechala odvést od svého přítele a Winter nechala Poslední jezdce, aby si poradili s Jakem.

„Můžu ti donést něco k pití?“ zeptala se Carmen.

„Ano, prosím.“ Winter došla k chladicímu boxu, vzala z něj limonádu a položila ji před Carmen, když se vedle ní posadila.

„Jsi v pořádku?“

„Ano. Není to poprvé, co Jake takhle ztratil nervy, když jsme byli spolu. Uklidní se a omluví,“ omlouvala Carmen chování svého přítele.

„Samozřejmě, zlatíčko, ale, Carmen... neměl by na tebe sahat, když je naštvaný.“

„To nic neznamená,“ namítla Carmen.

„Carmen, mohl by ti ublížit. Ztrácí nervy často?“ Dívka okamžitě zbystřila a Winter to pokládala za jednoznačné ano.

„Byl jenom naštvaný, protože mě přistihl, jak se dívám na ty motorkáře. Žárlil.“

„Na důvodu nezáleží. Nemá právo ti ubližovat.“

„Podívejte, slečno Simmonsová, Jake se jen zlobil, protože jsem udělala něco, co jsem neměla. Udělala jsem chybu. Kde je?“

Winter si všimla, že se ho snaží najít v davu, ale chtěla odtud Carmen dostat dřív, než se vrátí. Na rozdíl od ní nevěřila, že by se tak snadno uklidnil.

„Co kdybych tě vzala domů a on by ti později zavolal?“ Dívka odejít nechtěla, ale Winter ji odvedla k autu i přes její protesty, že tu Jakea nenechá. Bydlela jen blok od ní, takže k malému domku zvládla dojet, aniž by se musela ptát na cestu.

Šla s ní až ke dveřím jejího domu, i když jí bylo jasné, že Carmen chce, aby odešla. „Jsou tvoji rodiče doma?“ zeptala se.

Dívka chtěla zalhat, ale všechny ty roky zkušeností s dospívajícími Winter vedly k tomu, aby stiskla zvoněk s jistotou, že jsou její rodiče doma.

„Chtěla jsem jít dovnitř,“ lhala Carmen.

Než stačila Winter odpovědět, otevřela Carmenina matka dveře.

„Carmen? Slečno Simmonsová?“ Žena byla očividně překvapená, když uviděla na verandě ředitelku školy, do které chodila její dcera.

„Paní Jonesová, mohla bych jít dál a na pár minut si promluvit s vámi a vaším manželem?“ požádala Winter zdvořile.

Dveře se otevřely dokořán, aby mohla vejít, a zachmuřená Carmen ji neochotně následovala.

Winter taktně popsala, co se stalo na církevním pikniku, jakmile byli přítomní oba rodiče. Byli pocho-pitelně rozrušení, když jim vysvětlila, co se odehrálo mezi mladou dvojicí. Brzy ale odešla, protože měla pocit, že bude nejlepším nechat Carmen, aby si to s ro-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Viperova cesta***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.